

4. Принцип верховенства закону, що полягає у: регулюванні ЗЕД тільки законами України; забороні застосування підзаконних актів та актів управління місцевих органів, що створюють для суб'єктів ЗЕД умови менш сприятливі, ніж ті, які встановлені законами України.

5. Принцип захисту інтересів суб'єктів ЗЕД, який полягає у тому, що Україна як держава:

забезпечує рівний захист інтересів всіх суб'єктів ЗЕД та іноземних суб'єктів господарювання на її території згідно з законами України;

здійснює рівний захист всіх суб'єктів ЗЕД за межами України згідно з нормами міжнародного права;

здійснює захист державних інтересів України як на її території, так і за її межами тільки відповідно до законів України, умов підписаних нею міжнародних договорів та норм міжнародного права.

Організація та здійснення діяльності в галузі проведення виставок, аукціонів, торгів, конференцій, симпозіумів, що здійснюються на комерційній основі за участю суб'єктів ЗЕД. товарообмінні (бартерні) операції між суб'єктами ЗЕД. орендні, лізингові операції між суб'єктами ЗЕД. роботи на контрактній основі фізичних осіб України з іноземними суб'єктами господарювання як на території України, так і за її межами.

Список використаних джерел:

1. Цивільний кодекс України. (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2003, №№ 40-44, ст.356)

2. Господарський кодекс України. ГКУ від 16.01.2003 № 436-IV (ГК) rada.gov.ua <https://zakon.rada.gov.ua> rada.gov.ua <https://zakon.rada.gov.ua> /

УДК 654.32.12

Жовнір Н.М., к.е.н., доцент; Сокол М.В., Балко Є.В. студенти,
Національний університет «Полтавська політехніка імені Юрія Кондратюка»
(м. Полтава, Україна)

РИНОК ПРАЦІ В УКРАЇНІ

Ринок праці є важливим аспектом економіки країни, оскільки забезпечує злагоду між попитом та пропозицією на працю, а також утворенням заробітної плати. Розуміння ринкових відносин на ринку праці є ключовим для розвитку стратегій зайнятості та соціальної політики, а також для забезпечення економічного зростання та стабільності в довгостроковій перспективі. Тому ця тема є такою важливою та актуальною.[1]

Хотілося би також звернути увагу на основні поняття до цієї теми. У дослідженнях ринку праці в Україні використовують такі поняття та підходи:

1. Робоча сила - це економічний ресурс, що складається з людей, які здатні і готові працювати.

2. Безробіття - це відсутність роботи у людей, які є готовими до праці та активно шукають її.

3. Зайнятість - це наявність роботи у людини, яка заробляє на життя.

4. Підходи до дослідження ринку праці включають аналіз структури ринку праці та дослідження попиту та пропозиції праці, а також моніторинг заробітної плати, робочого часу та умов праці. Також проводяться соціологічні опитування, що дають можливість оцінити відношення працівників до умов праці, рівня заробітків та можливості професійного розвитку.[2]

Якщо аналізувати ринок праці на 2023 рік в Україні спостерігається збільшення кількості вакансій в інформаційних технологіях, фінансовому секторі та логістиці. Зараз

вимагається більше кваліфікованих кадрів, особливо знавців мов програмування та аналітики даних. Також спостерігається зростання ринку фрілансу та роботи з віддаленням, що дозволяє компаніям з економити на оренді офісів та зарплатні, а також це є зручним, тому що дозволяє людям заробляти на життя навіть тоді, коли вони вимушено виїхали через ситуацію в країні. З іншого боку, ринок традиційних галузей, таких як важка промисловість та сільське господарство, залишається стабільним, але не розвивається так швидко, як технологічні галузі.[3]

На 2023 рік в Україні рівень безробіття становить близько 7%. Однією з основних причин появи безробіття в країні є ситуація в країні, недостатньо розвинений внутрішній ринок праці, який не може забезпечити достатню кількість робочих місць для всього населення. Відсутність інвестицій та висока конкуренція на ринку праці також впливають на цю проблему. Додатково, низька економічна активність населення та нездорове сприйняття людьми певних видів робіт також можуть призвести до безробіття.[4]

На 2023 рік актуальні проблеми ринку праці в Україні включають:

1. Низький рівень заробітної плати, який не відповідає рівню життя.
2. Брак кваліфікованих кадрів та нерозвинений ринок праці в окремих регіонах країни.
3. Відсутність ефективної системи мотивації працівників та підвищення їхньої професійності.

Усі ці проблеми потребують вирішення, тому ми можемо запропонувати такі варіанти:

1. Розвиток внутрішнього ринку праці та підтримка малого та середнього бізнесу, який є одним з основних джерел створення нових робочих місць.
2. Зменшення податкового навантаження на підприємства, що дозволить збільшити їхню конкурентоспроможність та можливість збільшення кількості робочих місць.
3. Розвиток освіти та підвищення рівня кваліфікації працівників через залучення іноземних інвестицій та ініціативи держави.
4. Створення сприятливих умов для розвитку нових галузей економіки, зокрема, ІТ сектору та криптовалют, які можуть стати джерелом нових робочих місць та притягти інвестиції в країну.
5. Підвищення рівня заробітної плати та розв'язання проблеми низької оплати праці.[5]

На жаль, прогнозування розвитку ринку праці в Україні на 100% не можливе, оскільки ринок праці залежить від багатьох факторів, таких як економічний стан країни, політична ситуація, технологічний розвиток та інші. Однак можна очікувати, що деякі сектори, такі як інформаційні технології та логістика, продовжать розвиватися та збільшувати кількість вакансій. Також може відбутися розвиток ринку праці в регіонах, які в даний момент не є основними центрами бізнесу та промисловості.[5]

Ринок праці в Україні протягом тривалого часу був складною сферою з високим рівнем безробіття та низьким рівнем можливостей працевлаштування. Були проведені різні дослідження ринку праці в Україні, і вони виявили деякі важливі результати, які політики можуть використати для покращення ситуації. Одним із головних висновків цих досліджень є те, що урядові методи управління ринком праці не були ефективними у зниженні безробіття. Існує потреба в кращій політиці та стратегіях управління ринком праці, що призведе до збільшення можливостей працевлаштування та підвищення рівня зайнятості. Крім того, уряд має розглянути питання підтримки малого та середнього бізнесу, який є основним джерелом робочих місць. Крім того, освітні та професійно-технічні програми також можуть відігравати важливу роль у вирішенні проблеми рівня зайнятості в Україні. Існує потреба у більш комплексній та актуальній системі освіти, яка могла б озброїти людей навичками, необхідними на поточному ринку праці. Цього можна досягти завдяки партнерству з промисловістю, яка може запропонувати студентам стажування та програми навчання без відриву від виробництва. Ще одна сфера, на якій повинні зосередитись політики, — це інвестиції в технологічний розвиток та інновації. Ця інвестиція створить нові

робочі місця, які вимагають спеціальних навичок, а також підвищить конкурентоспроможність місцевої промисловості. Навчальні програми та співпраця з дослідницькими установами мають бути пріоритетними для підготовки висококваліфікованого персоналу, здатного рухати технологічний прогрес. Нарешті, соціальний захист працюючих і безробітних має бути критично важливим питанням. Існує потреба в міцнішій системі безпеки для тих, хто залишився без роботи, із системами пільг і підтримки, які допоможуть їм швидко знайти роботу. Соціальний захист також важливий для тих, хто працює, оскільки такі заходи, як закони про мінімальну заробітну плату та політика рівної оплати праці, відіграють вирішальну роль у зменшенні дискримінації в оплаті праці. Підсумовуючи, ринок праці в Україні потребує поєднання політичних заходів для підвищення рівня зайнятості та скорочення безробіття. Серед найважливіших – стратегії створення робочих місць, інвестування в освіту та навчання, технологічний розвиток та соціальний захист як зайнятих, так і безробітних.[6][7]

Список використаних джерел

1. Сайт Міністерства соціальної політики України. URL:<http://www.msp.gov.ua/ua/main/employment/>.
2. Сайт Державного агентства з питань зайнятості. URL:<https://www.dcz.gov.ua/>.
3. Сайт Центру розвитку кар'єри студентів та випускників КНУ ім. Т. Шевченка. URL:<https://career.knu.ua/>.
4. Васильєва О. С. Механізм регулювання ринку праці в Україні. К.: Наукова думка, 2017. 256 с.
5. Руденко О. В. Актуальні проблеми ринку праці в Україні: аналіз та прогнозування. К.: Видавництво КНЕУ, 2018. 192 с.
6. Беляєва І. Ю. Функціонування ринку праці в Україні: проблеми та перспективи. К.: НУХТ, 2019. - 148 с.

УДК 876.34.23

Жовнір Н.М., к.е.н., доцент; Геращенко В.А., Шевченко О.О. студенти,
Національний університет «Полтавська політехніка імені Юрія Кондратюка»
(м. Полтава, Україна)

ІНВЕСТИЦІЙНИЙ КЛІМАТ В УКРАЇНІ

Забезпечення інвестиційної привабливості є пріоритетним завданням національної економіки. Інвестиції є каталізатором структурної перебудови економіки та вирішення соціально-економічних проблем. Активізація інвестиційної діяльності, формування інвестиційних ресурсів є основою економічного зростання. Інвестиції є основним джерелом розвитку галузі; вони нерозривно пов'язані з інноваційними процесами та є одним із ключових елементів сталого економічного зростання. [1]

Інвестиційний клімат – це важливий та визначальний момент при прийнятті іноземними чи вітчизняними інвесторами рішення щодо інвестування в конкретній країні. Це комплексне поняття включає в себе політичні, економічні, правові, адміністративні та інші аспекти. Сюди входять умови діяльності іноземного інвестора, що існують в конкретній країні, включаючи заходи, що вживаються в ній з метою залучення іноземного капіталу. Сприятливий інвестиційний клімат передбачає розумні умови для залучення інвестицій. [2]

Чинники, що формують інвестиційний клімат держави: рівень розвитку продуктивних сил та стан ринку інвестицій; правове поле держави (законодавча база); політична воля усіх гілок влади; стан фінансово-кредитної системи; статус іноземного інвестора; інвестиційна активність населення. [3]. Загалом Україна має потужний потенціал для залучення значних обсягів іноземних інвестицій завдяки своєму вигідному географічному розташуванню, великому ринку з численними вільними «нішами», багатим природним ресурсам, потужній виробничій базі, дешевій та добре освіченій робочій силі та іншим важливим факторам.